

Nepotřebujeme více vědět. Spíše dělat věci jednoduššími a pouštět ty, které nám škodí

 radiouniversum.cz/vago-maros-3d-nepotrebujeme-vice-vedet-spise-delat-veci-jednodussimi-a-poustet-ty-ktere-nam-skodi

Maroš Vago Díl 3/4

Text 7.7.202435 min Přehrát

#Víra #Zdraví

Setkání s lidmi z jiných kultur, zejména s potomky starých civilizací, často připomíná střet světů: Jinak vnímají čas, vesmír, svět i člověka v něm. A k tomu patří třeba také způsob jejich výuky, jakým předávají znalosti a tradice dalším generacím. Náš host Marián Vago svou zkušenost z výuky v Peru minule popsal: „My se na vše ptáme, o všem debatujeme, a dlouho, dlouho nějakou věc rozebíráme, a tím pádem ztrácíme množství energie a pozornosti. Oni toto nedělají. Prostě to ukazují a vy se díváte a vnímáte, co dělají. A nakonec se to tímto způsobem naučíte.“ Pro západního člověka je to tím těžší, čím větší máme tendenci dívat se na tyto staré kultury shora, prizmatem jisté povýšenosti a nadřazenosti, protože my přece máme všechny technologie, laboratoře, raketoplány, a rodný list každé molekuly – jen vztahy s blízkými a nalézání smyslu života – to nám tak trochu drhne.

Martina: Vrátním se teď k tomu, jakým způsobem bychom mohli postupovat. Těch rad je nesmírně mnoho. Jsou to nejrůznější spisovatelé, myslitelé, filozofové, náboženští vůdci, koučové, kteří radí, píšou. Vy jste říkal, že první cesta, kterou by měl člověk asi následovat, je jednoduchost. Problém je, že pro mnohé se novým náboženstvím stalo, že všechny tyto nauky studují, a ztrácejí se v tom – a myslím si, že to je velký problém současné doby. Slyšela jsem velmi často: „Vždyť já čtu. Vždyť chodím na kurzy seberůstu.“ Jakým způsobem postupovat? Protože když říkáte: „Chci pracovat na transformaci pro všechny“ – tak přesto všechno tady musí být nějaké transformační body, záchyty.

Maroš Vago: Transformační body jsou přesně v tom, co se děje. My se musíme naučit číst realitu – to je to, v čem jsme slabí – neumíme číst to, co se momentálně děje. Právě to, co jste teď vyslovila – že lidé čtou, studují, chtějí znát, dělají maximum, a přesto se necítí lepší a nenacházejí řešení – tak to je kvůli tomu, že už v tom, že se lidé snaží, na něčem pracují – je logika, a je to je cesta mysli, ale není to cesta duše. Neboli my jsme se upnuli na mysl, a od mysli chceme, aby nastudovala a zařídila.

Martina: Mysl, potažmo rozum.

Maroš Vago: Mysl, potažmo rozum, který – znovu opakuji – je nejdokonalejší nástroj, který v sobě nosíme, mysl je zázračná. Já mám neuvěřitelnou úctu k tomuto nástroji, kterému říkám, že je to software. Ale tento software nemá kapacitu na to, aby nám bylo dobře, aby nám zabezpečil, aby se nám žilo dobře, abychom žili kvalitní život. Takže to je přesně to, co se děje západní kultuře – příliš se snaží. Tam je celý problém.

Martina: A druhá věc ještě je, že jdeme pořád od zdi ke zdi, protože když jste řekl „rozum“, tak jsme udělali to, že jsme rozum začali pomlouvat, začali jsme si ho vlastně spojovat s nelítostností, s vypočítavým chováním bez srdce, uvolněný prostor jsme vyplnili emocemi a pocity, a začali jsme se rozhodovat jenom na základě dojmů. Ale co s tím? Protože, mimo jiné, se z tohoto rozhodování stala ideologie, a stal se z toho mocenský nástroj.

Maroš Vago: Takže nové náboženství, nebo náboženství má přesně ty kroky, které jste nyní pojmenovala. Za prvé je důležité, abychom si uvědomili, že jsme přesně v novém ideologickém názoru, který se nás opět snaží pouze naučit, abychom tento proces zjednodušili a naučili se rozhodovat sami za sebe. Výsledkem šamanské kultury je, že člověk se má stát šamanem sám pro sebe. To je ta cesta. Být šamanem znamená, že to je určitý druh daru, nebo vyvolení, že mohu být šamanem sám pro sebe, a zároveň být šamanem i pro

druhé. Ale všichni ostatní lidé mohou být v první řadě šamany sami pro sebe. A na toto zapomínáme, na samoléčebný proces, na to, že se potřebujeme stát šamany sami pro sebe.

Takže tady je odpověď na to, kam nás to celé tahá, tedy že se neustále snažíme nacházet nějakou ideologii, neustále se snažíme najít nějaký proces, který by nám pomohl, ale vůbec se nám nechce stát se šamany sami pro sebe, že bychom si začali trochu víc důvěřovat. A tato důvěra je jen proces, který se okolo nás děje. My se stále napojujeme na ideologii, která je v této chvíli obrovské studium, tady nastudovat si věci, jak jsou, jak proces funguje, a jak být co nejmoudřejší, jak se sebe chrlít všechny typy moudrosti. Takže za mě je to nová ideologie, která je škodlivá v tom, že je založena na inteligenci, na IQ, na rozumový, inteligenční kvocient, který je nástrojem mysli, ale není nástrojem života. My jsme zapomněli, že intelligence se nedá používat na to, abych měl kvalitní život. Tato intelligence je na to, abych byl odborník v nějaké oblasti, abych něco dokázal technologicky vyrobit, abych přišel na různé nápady, abych uměl přinést evoluci i tímto způsobem. Ale tato intelligence není na to, abych byl dobrý člověk, nebo abych žil kvalitní život – intelligence jde v tomto procesu bokem. Tam musíme přeladit na „selský rozum“, na intuici, a řídit se tím. Takže výsledkem je – používat všechno.

Prázdným prostorem mysli procházejí myšlenky, pocity, emoce, a záleží na nás, zda je budeme, nebo nebudeme následovat. Můžeme je také poslat dál.

Martina: Ve filmu Poslední samuraj říká trenér Toma Cruise: „Prázdná mysl“. Prázdná mysl, myslím, existovat nemůže, vždy ji musíme něčím naplnit. Říkám to správně, nebo může být prázdná mysl?

Maroš Vago: Může být prázdná.

Martina: Opravdu?

Maroš Vago: Ano. Může být prázdná, a to se děje v meditačním procesu, nebo když ji dokážeme umlčet.

Martina: Ale vždycky záleží spíš na tom, čím ji naplníme. Ale že by byla prázdná...? Myslet na nic? To považuji za pověru.

Maroš Vago: Ano, můžeme to vzít tak, že tento proces, nebo prostor, je neustále konfrontován s nějakým tokem pocitů, emocí, protože se říká, že pocity jsou z nebe, a emoce jsou od ďábla. Zase tady máme nebe a peklo, které jsou v duálním procesu, v duálním životě. My žijeme duální život. Takže proto se tam objevuje dobro i zlo, a myšlenky tímto prostorem procházejí. A tento prostor je prázdný, a procházejí jím různé myšlenky. Nazveme to tak, aby to bylo jednodušší na pochopení, že tam přijde myšlenka, něco nám poví, a my si můžeme vybrat, zda ji budeme následovat, nebo ji nebudeme následovat, a můžeme ji také poslat dál. Takže tento prostor je neustále křižovatkou myšlenek, emocí a pocitů. Takže z tohoto pohledu, jak to vysvětlujete, je pravda, že tento prostor se dá vypnout, může být prázdný, a to je doopravdy velice silná vnitřní práce, ale není to cílem člověka, není to naším cílem.

Martina: Cílem je naplnit mysl dobrými myšlenkami?

Maroš Vago: Můžeme to tak klidně říct. Ale cílem je, nejvyšším cílem je si uvědomovat, že myšlenky procházejí, protože udržovat jen pozitivní myšlenky je také náročná práce. A i to je trošku jakási ideologie, která...

Martina: „Mysli pozitivně!“ – to je strašná věta.

Maroš Vago: Přesně tak, to je věta k nasrání. A v této době už úplně. Takže nejsem zastáncem toho, aby lidé vysloveně makali na tom, aby měli pouze pozitivní myšlenky, protože tam jde velké množství energie, a člověk pak přijde do situace, kdy se mu to nepodaří, padne do frustrace a zavrhuje celý proces, takže je v ještě horším stavu, než byl před tím.

Už nepotřebujeme víc vědět, víc se učit, ale potřebujeme věci pouštět, zjednodušovat, a naučené začít využívat. Už není prostor na další edukaci, protože ta nám škodí.

Martina: A pokud bych toto naše setkání měla dát ku prospěchu posluchačům, k tomu, aby se v mnohých věcech, o kterých vy, nebo my hovoříme, poznali, tak si uvědomuji, že mnoho lidí se vlastně bojí zůstat sami se sebou právě kvůli svým myšlenkám. Mnoho východních mistrů se přiklánělo k tomu, a varovně říkali: „Přílišná zaujatost sebou samými způsobuje, že se nám z nás samých udělá špatně.“ My v současnosti už řešíme a prožíváme jenom sebe, a všechno cedíme přes své vlastní prožitky. A oni pokračují: „Od rána do večera mluvíme sami se sebou“ – to vidíme i na ulicích – „neustále v nás běží vnitřní monolog“ – to je ta smyčka, která je děsivá. „Velmi často tento vnitřní rozhovor probíhá ve formě námitek a kázání vůči lidem, ve formě vnitřních obviňování někoho jiného, jak se chová, co dělá, a my tomu říkáme myšlení.“

Maroš Vago: A ještě tomu říkáme, že to je evoluce a že jsme velmi daleko. Já tomu říkám, že jsme tak daleko, že musíme tyto procesy opustit, protože našim cílem je, aby se toto celé – co jste teď popisovala – nedělo. My už toho víme tolik, ale stále si myslíme, že potřebujeme vědět víc, takže to je proces, který nás vlastně zabíjí. My už nepotřebujeme vědět víc, my se nepotřebujeme učit víc, my potřebujeme věci pouštět, zjednodušovat, a to naučené začít využívat. Ale už není prostor na další edukaci, protože ta nám škodí. Toto je to základní.

Martina: Proto říkáte, že meditace není přidávání věcí, ale ubírání?

Maroš Vago: Ano. Meditace je pro mě nástroj, jak se naučit být v tichu. Ale není to nástroj, který ze mě dělá lepšího, nebo kvalitnějšího člověka, než jsou druzí, ale spíše tam vzniká tenká hranice mezi frustrací a kvalitním životem. Protože si zaprvé myslím, že západní kultura pobírá meditaci velmi těžko, chápe ji velice složitě, a začíná to být přínosem jen tehdy, když začneme meditaci používat v průběhu celého dne, takže meditujeme celý den, ale

vykonáváme zároveň všechny činnosti. Takže je to i plusem, i mínusem. Proto jsem se znovu ptal, a je to otevřená otázka, a je potřeba to správně pochopit, protože meditace může být velkým přínosem a může být i velkým škůdcem.

Martina: Opět, jak člověk zjistí, že je mu meditace přínosem? Protože je velmi častou věcí, že člověk slyší: „Musíš meditovat. O tom musíš meditovat.“ Ale vím, že se toho lidé bojí, protože každému létají do hlavy myšlenky, a čím více se soustředí na to, aby tyto myšlenky byly ušlechtilé, tím jsou horší, tím víc člověka děsí, tím víc otrávenější a znechucenější je sám ze sebe, a tím víc je pak unaven, a už se mu nechce pokračovat. Takže jak zjistíme, že je meditace dobrá, a jak se vůbec dopracovat k tomu, aby měla smysl?

Maroš Vago: Meditace je dobrá tehdy, když má člověk problém zůstat v tichu a poslouchat, co se děje, jaké myšlenky mu tam běhají. Naším cílem vůbec není ovládat myšlenky, aby byly pozitivní, negativní. Ony se stanou pozitivními, když člověk pracuje, a mentálně sílí, pak se myšlenky stanou přirozeně pozitivními. Neboli my na to nemusíme tlačit. Meditace je lék, je to nástroj, který východní kultury používala na léčení. Ale nesmí to být nástroj, který využíváme způsobem: „Teď musím jít na hodinu meditovat!“ – a potom jde dělat všechny blbosti, které dělá v průběhu dne, a bude to mít omluvené.

Meditace a život mají být propojeny

Martina: Takže do meditace se nechodí jako na šichtu?

Maroš Vago: Ano. Za prvé se tam nechodí jako na šichtu. Za druhé se tam nechodí pro různé vize a pohledy do budoucnosti a do minulosti. Typickou otázkou je: „Co si viděl v meditaci?“ Na to meditace neslouží. Na to jsou lidé, kteří na to mají dar a kteří jsou schopni v meditaci – což jsem měl možnost sledovat a vidět v šamanské kultuře – se napojit na své vyšší já, a přes ně čistěji vnímat určité procesy, protože se dostanou do ticha. Ale běžný člověk má používat meditaci na to, aby zklidnil svou mysl, aby se

naučil svou mysl uklidnit, a tento proces může doopravdy nastat. Cílem je natrénovat to tak, bych byl schopen využít každou volnou chvíli na meditační proces. To znamená: Čekám v autě na červené, jedu výtahem, prostě mám během dne určité prostoje, kdy na něco čekám, tak odložím telefon – protože to je jedna, dvě minuty, jsou to krátké úseky – a učím se v těchto krátkých úsecích navnímat, jak se zrovna cítím. To je celé. To je nejvzácnější pohled na meditaci.

Martina: To znamená, že by neměla být meditace, a pak život.

Maroš Vago: Ano, nemělo by to být rozdělené, ale mělo by to být propojené.

Martina: Měl by člověk chtít hledat jiného člověka, který ho v meditaci povede, který ho naučí? Protože pravdou je, že člověk se asi může dostat do ošklivých zákoutí své vlastní mysli, a neví, jak to zpracovávat.

Maroš Vago: Ano, určitě. Jako u všeho je vždy dobré vyhledat odborníka, někoho, kdo tomu rozumí, a to hlavně z toho důvodu, aby člověku vysvětlil, na co meditace je. To vnímám jako nejpotřebnější, aby odborník vysvětlil, na co meditace je, a pak následně různé postupy a metody, jak se to dá dělat nejrychleji, na co to má sloužit, a kdy se dá tento nástroj využívat. Je to léčebný nástroj, ale je třeba ho umět používat jako každý lék. My musíme vědět, jaká jsou pozitiva a negativa, jak se to dávkuje, jak se to má používat, a kdy to mám používat. Takže na toto určitě odborníka. Ale nejvíce na to, aby bylo správně pochopeno, na co meditace je, a hlavně, na co se to má používat.

V hlavě nám stále komentuje a hodnotí hlas: „Ten mi ublížil. Proč to udělal? Mám hlad. Musím na nákup.“ Je to neustálý kompulzivní kolotoč myšlení, kterým se nemusíme řídit.

Martina: Opět bych připomněla vaše slova: „My si myslíme, že my jsme tím hlasem v naší hlavě, a to je ten problém, kde vznikají psychické nemoci.“ Jak porozumět správně tomu, že to, co nám stále vrčí v hlavě – ten vnitřní monolog, to, jak se naštveme na sebe,

na někoho, že jdeme na schůzku, a přeříkáme si: „On mi určitě řekne tohle, a já mu pak řeknu tohle...“ (To určitě znají úplně všichni, proto to chci tak přiblížit) – jak pochopit, že to nejsme my, že se tím vlastně nejsme povinni zabývat? Nebo se máme smířit s tím, že jsme všichni schizofrenici?

Maroš Vago: To poslední zní jako nejlogičtější a nejefektivnější věc. Ale vysvětlím: Když to člověk vezme takovýmto způsobem, že vlastně celé lidstvo trpí určitým typem schizofrenie, tak máme vyhráno. Protože my si všichni myslíme, jak jsme super, jak jsme ve výborném mentálním stavu, a ve výborné kondici, a kdybychom si připustili, že v každém z nás probíhá tento schizofrenický proces, tak já říkám, že máme vyhráno. Protože bychom byli schopni přijmout, že nám v hlavě něco neustále komentuje a hodnotí procesy v průběhu dne, neustále je tam hodnotící proces. A i když nemusí být přímo hodnotící, tak prostě v hlavě neustále mluví nějaký hlas typu: „Teď bych měl dělat to. Tamten mi ublížil. Proč to udělal? Proč se toto děje? Proč bych teď musel. Mám hlad. Měl bych jít na nákup.“ Je to neustále se točící kompulzivní proces myšlení, který nám přerostl přes hlavu. To je to, co se stalo lidstvu.

Martina: A co to ale je? Mám v hlavě nějakého vetřelce, který mi našeptává?

Maroš Vago: Ne, je to normální vedlejší účinek myslícího procesu. Naší úlohou je mít mysl pod kontrolou ve stylu, že nacítím nějaký pocit, že teď bych měl jít něco udělat, a měl bych zadat myslí příkaz k tomu, aby to zrealizovala: „Zabezpeč to!“ Mysl funguje tak, že my jsme zadavateli objednávky, a mysl má tento proces doručit. Ale stalo se to, že se mysl stala naším pánem, a říká nám, co máme dělat, a tento proces hodnotí. Tedy stalo se něco, čemu říkám „mentální konstrukt“. Ego se s námi přirozeně vyvíjí během života. Ego ještě není proces, který všichni nazývají postrachem. Postrach je až mentální konstrukt, který se vytvoří po, nebo vedle ega. Ego je v podstatě, podle šamanské kultury, něco, co nám zabezpečuje

ochranu vědomí, je to ochrana vyššího já, a zabezpečuje, abychom tady mohli fungovat, a mohli jsme dosahovat nějakých procesů, abychom měli drive, abychom měli motivaci.

Martina: Aby individuum přežilo?

Maroš Vago: Přesně tak. Aby individuum přežilo. Takže jak to může být něco, co je naší zkázkou? Zkázkou je pouze to, že se u ega vytvořily určité mentální konstrukty, které si zabezpečují svou pozornost. A většinou vzniknou v dětském věku, do devíti let. Tento mentální konstrukt je jednoduše manipulační proces: Vyjde nám nějaký trik vůči našim rodičům, nějaký požadavek, a tento proces ví, že nám to rodiče doručí – a z toho vzniká mentální konstrukt, vlastně manipulační nástroj, který manipuluje okolím na dosahování určitých procesů, které potřebujeme.

A co se potom brzy stane? Tento mentální konstrukt začne útočit na nás. A to je ten hlas v hlavě, to jsou procesy, které hodnotí, které říkají: „Tento člověk je dobrý. Tento není dobrý člověk. Tento je takový. Tento je onaký.“ Takže to je ten problém, který se nám stal, a naším jediným úkolem je pouze rozpoznat, že se tam děje. Protože když ho v sobě uvidíme, nebo když jsme schopni se na sebe nacítit, a uvidět, že tento hlas si tam říká věci, které se nám vůbec nelíbí, tak tento hlas oslabujeme. Šaman řekne, že jsme do sebe pustili světlo, a přesvětlili jsme celý proces tmy.

Martina: My vlastně můžeme ego vyšachovat tím, že ho opravdu poznáme, a řekneme mu: „Vím o tobě. Vím, že to, co jsi mi teď podsunul, že jsem předobry...“

Maroš Vago: Přesně tak to je. Je to jednoduché. Častokrát se to děje takto: Jako dítě jsem fyzicky vykřikl: „Co prosím?“ Protože já jsem slyšel v hlavě, že mi tam něco říkalo nějakou věc, která se mnou absolutně nesouzněla. Věděl jsem, že to nejsem já, že to nemůže být normální, protože mi nebylo příjemné, co mi tento hlas říkal, a věděl jsem, že bych to, co mi ten hlas říkal, nikdy neudělal.

Takže jsem si tento proces uvědomil. A je úplně jedno, odkud tento hlas přichází, protože když si položíme otázku, odkud tento hlas přichází, tak se zapleteme do velmi komplikovaného procesu. Takže: Vykašleme se na to, odkud přichází. Naší úlohou je se tím neřídít. Odhalit to, a neřídít se tím. Nemusíme tomu rozumět.

Maminka se mě na to ptala. Mám velice chápající rodiče, a máma měla okamžitě plnou pozornost k tomu, co se děje, takže tento proces nezrušila, neřekla mi, že si vymýšlím, ale byla soustředěná na to, co se mi tam děje. A já jsem jí popsal situaci, a ona mi potvrdila, že ano, že je to možné.

Martina: Zjednodušíme to na to, že jsme parta schizofreniků, která by se měla snažit být zticha.

Maroš Vago: Bingo. Jen si to tak udělejme, a bude nám okamžitě lépe. Je to velice jednoduché.

Pokud člověk pozná sám sebe, tak když mu někdo řekne jakoukoliv kritiku, pravdu, nebo lež, tak je schopen rozeznat, co s ním rezonuje, a co ne, zesílí, a není manipulovatelný

Martina: V každém případě se určitě dá zdravý vztah k sobě samotnému popsat tak, že je to pravdivé poznání sebe sama, a přijetí sebe sama. Ale přesto všechno, co jsem teď řekla – já to dokážu umyslet, a posluchači určitě také – je zádrhel ohledně „pravdivého poznání sebe sama“, ve slově „pravdivé“, protože my máme pocit, že se poznáváme tak, že jsme báječní, a okolí nedoceňuje, jak ušlechtilí jsme. A přijetí sebe sama? Tak co se dá dělat. Musíme se podívat pravdě do očí, jakkoli je příjemná. A v tu chvíli žijeme v obrovské lži, lžeme sami sobě, takže posilujeme ego, posilujeme myšlenky, které odsuzují naše okolí. Jak z této sansáry ven? Protože dobře, můžu si říct, že je to částečně ego, částečně je to poznání, částečně schizofrenické hlasy, které přichází bůhví odkud. Ale jak s tím naložit? Protože pokud člověk chce pravdivě

poznat sám sebe, tak je to dlouhý a bolavý proces ve světle, o kterém jsme se bavili v prvním díle, a to, co se dozvíme, je většinou drsné, takže to mnozí odvrhnou. Co s tím?

Maroš Vago: Drsné to je pouze právě pro formu toho mentálního konstruktů. Pro nás, jako takové, když už se člověk nacítí sám na sebe jako bytost, tak tam není mnoho prostoru na nějakou drsnost, protože je opravdu viditelné – když člověk udělá v tomto směru trochu více, že i když kdokoliv řekne jakoukoliv kritiku, nebo jakoukoliv pravdu, nebo lež – že jste schopni rozeznat, co s vámi nyní rezonuje, a co nerezonuje. Neboli stáváte se nemanipulovatelnými. Právě v tom roste vaše síla.

Na otázku, co s tím, odpovídám, že se tady určitě děje – a řeknu to za sebe jako můj názor – velmi silný proces, že na to přijdeme po dobrém, nebo po zlém, protože je vidět, že tam jako lidstvo směřujeme. My tento proces určitě pochopíme. A myslím, že se to bude muset udát v tomto století, protože to je století mentální síly. Tak to nazývá i šaman, a je to i velmi silně cítit, protože my, jako lidstvo, v tomto směru pracujeme velice málo. Takže vím, že životní situace, a to, co se tady momentálně odehrává, je jakoby nátlak.

Máme tady různé situace. Za hranicemi máme válku, tam se zase děje nějaká věc, a tam zase jiná věc. A už jenom tyto procesy, které se tady dějí, nás momentálně tlačí do toho, abychom zvýšili svou mentální sílu. Takže se to stane po dobrém, anebo po zlém. Momentálně jsou lidé, které tento život už tlačí do kouta tak, že nemají jinou možnost. Často říkám, že ti jsou nejlepším vzorkem, protože už doopravdy chápou velice rychle, a musí pochopit. To jsou lidé, kteří jsou za pět dvanáct. Nebo jsou tady lidé, kteří ještě mají trošku čas, a myslí si, že se tento proces dá obejít, nebo oklamat, nebo že se nemusí zabývat mentálním zdravím, nebo mentální silou, protože mají pocit, že je ještě mysl dokáže odvést, že se ještě dokážou o mysl opřít. Ale tyto situace se budou hrotit na takovou úroveň, že budeme muset přeladit z myslící části na duševní část. A to je právě to. Například tady máme výzvy v podobě AI

technologie, a dalších takovýchto nátlaků na lidstvo, na lidskou společnost. To jsou znaky, že se budeme muset posunout na vyšší level, ať chceme, nebo nechceme.

Martina: Takže podle vás, Maroši, to nemůže dopadnout jinak, než dobře?

Maroš Vago: Přesně tak.

Martina: Pro všechny?

Maroš Vago: Pro všechny. A je to...

Martina: A co biblické dělení na beránky a kozly, a apokalypsa, a tyto vzkazy, které k nám přicházejí právě z těch dvou tisíciletí?

Maroš Vago: Tyto vzkazy jsou reálné, jsou doopravdy reálné. Je to možná forma, jakou se lidstvo bude ubírat. A je pravda, že tímto mentálním vývojem nemusíme projít všichni – je to v podstatě individuální proces. A to znamená, že neříkám, že to zvládne celé lidstvo. Ale ze šamanského pohledu je každá cesta správná, protože i kdyby to někdo nezvládl, tak o duši bude doopravdy vždy dobře postaráno, duše se sama o sebe vždy dobře postará. Takže tady máme proces výběru: Buď je tady někdo, kdo chce tento transformační proces zvládnout, a chce být silnější osobností. Nebo má možnost kdykoliv odejít. A teď to říkám velice přísně, protože, jak jsme si říkali, světlo je přísné, a je možné, že úmrtí bude daleko víc, než zažíváme nyní. A to z jednoduchého důvodu – a teď je to šamanské vyjádření – že duše se rozhodla nepokračovat tím způsobem, aby se víc dotýkala vědomí. Duše má možnost kdykoliv tento proces opustit.

Ale toto už je velké téma. Mohli bychom se o tom bavit, já jsem tím vším prošel, co se vlastně potom děje s duší, a co se děje po smrti. Osobně jsem měl možnost být součástí těchto ceremonií a procesů

na vlastní kůži. A z tohoto pohledu, a z hlediska této otázky, zda je to tak optimistické, zda všichni zvládnou tento mentální proces, tak si nemyslím, že všichni, ale lidstvo jako takové tohoto levelu dosáhne.

Duše je krásná v tom, že má svůj časovač, svůj vlastní vývoj

Martina: Ale v současném stavu mají k tomu potenciál všichni, kdyby chtěli.

Maroš Vago: Ano, úplně všichni. Ale toto je na tom to férové, že tato možnost je úplně pro všechny. Právě proto jsem i já přešel do té role, že začínám kolektivně pracovat, protože tam už není prostor na individuální práci, protože my všichni máme v sobě stejnou technologii, stejný potenciál a stejné možnosti, takže všichni mají možnost zvládnout tento evoluční krok. Kdo se rozhodne, že ne, tak všechno v pořádku, žádná chyba se nestala, zvládne to někdy jindy, a v jiném procesu. Ale všichni z té polohy, ve které nyní jsme, máme stejnou startovní plochu.

Martina: A přesto si myslím, že po všem, o čem jsme se bavili, teď mnozí zaskučí: „Ale jak? Já chci. Ale jak? Chtít, a jít po této cestě, vědět, kde tato cesta je, a jít po ní – to je rozdíl.“ Takže přes to všechno mnozí pořád říkají: „Ale já nevím. Já se snažím.“ Moje paní profesorka zpěvu mi vždycky říkala: „Snaha nezní.“

Maroš Vago: Ano, a tím je všechno řečeno.

Martina: Snažit se nestačí. A přesto upřímné snaze, i odhodlání rozumím. Ale přesto, navzdory tomu, co říkáte, mnozí jiní říkají: „Nevím kudy kam.“

Maroš Vago: Na toto je také velmi normální, logická odpověď: Když se ještě někdo touto cestou nedá, tak to znamená, že pro tohoto člověka ještě nepřišel vhodný čas. Protože duše je krásná v tom, že má svůj časovač, v angličtině takzvaný „timing“, má svůj vlastní vývoj. A když to jednomu jedinci jde lépe, tak to neznamena, že ten druhý z toho musí být v panice. Duše má skutečně svůj osudový a evoluční vývoj, na kolektivní úrovni, ale i na jednotlivé. To

znamená, že když se teď někdo příliš snaží, a nejde mu to, tak je to znak toho, že se má přestat snažit, a má trošku zvolnit, a pustit život, a má se věnovat pouze tomu, co se děje v přítomnosti. A jak se to děje. Měl by se trošku napojit na život, na přímé dění v životě. Není účelem se tak velmi snažit.

Protože z mého pohledu tady jsou tři kategorie. Jsou tady lidé, kteří už jsou za pět minut dvanáct, a jejich život je do té pozice tlačí. Oni skutečně brzy pochopí, protože nejlépe se chápe na životních událostech. Každý už zažil proces, když mu někdo odešel, když mu někdo zemřel, když se stala nějaká nehoda – to jsou doteky s vědomím, to je ten proces, kdy to už život, duše zařídí. Takže to je jedna skupina lidí, že se to udělá samo, protože tito lidé jsou v takovém stádiu, že tento proces zažijí. Potom je druhá skupina lidí, kteří chápou, co mají dělat skrze slova. To znamená, že na to nemohou tlačit, připojují se, trénují všímavost a dvaceti čtyř hodinovou meditaci, jak jsem říkal. Trénují tento proces, a co nejvíce se intuitivně snaží tyto procesy najímat. Intuice znamená pocit, jaký mám v této situaci, a jaký mám v jiné. Je to pocit. Říkali jsme si, že emoce je od ďábla, to jsou myšlenky, procesy, a takové věci – to je chaos. Ale pocity nejčastěji vycházejí ze třetí čakry, ze soláru. Tam častokrát zažíváme: Jaký mám z toho pocit. Bolí mě břicho? Nebolí mě břicho? Co tam zažívám? Tedy tyto pocity jsou reálné. Tuto druhou skupinu lidí můžeme pojmenovat tak, že už mají přesah, že začínají chápat, že to nepůjde přes snahu a přes tlak, a že se snaží uvolňovat do života, do životních situací, protože jediné, čemu se dá věřit, je přítomný okamžik. Pro vás se děje jiný přítomný okamžik než pro mě. Teď, v této chvíli, ho máme společný, ale za chvíli se oddělíme a půjdeme každý se svým. A vy musíte důvěřovat tomu, co se děje okolo vás, a mít na plně soustředění, a vidět tam znaky toho, co se vám snaží život říci. A já to samé. Každý člověk se má toto naučit.

A potom je tam třetí skupina lidí, která se příliš snaží, a jejichž čas ještě nedozrál. Oni jsou ještě příliš silně v myslícím procesu. A v té chvíli není třeba dělat paniku, je to v pořádku, za rok na tom budou jinak, za dva roky jinak. Takže není potřeba dělat paniku, a není třeba se v tom porovnávat. Zde už neplatí procesy, které platí v hlavě, že si tady budeme konkurovat a že budeme dohánět jeden druhého. Každý má svůj vývoj. Takže odpověď pro ty, kteří se snaží, a nejde jim to: Nic se neděje. Je třeba na to na chvíli zapomenout, dělat to, co člověka baví, uklidnit se, a ono to přijde. Ten proces přijde, protože vidím, že se to děje evolučně. Dříve, nebo později, ať chceme, nebo nechceme, odehraje se to.

Všechny příspěvky s Maroš Vago

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.